

F. O. CUDWOOD.

Point Fulleton

Billy ei vastanud nütüki, ja kapral läks Conway saatel saani juure.

Mac Veigh läks Walkeriga ühe jalani. Seal jätsid nad jumalaga ja Billy vastas meestele järele, kuni need saanud mööda künka ühest. Siis läks ta segaselt tagasi laagrisse.

Deane oli kumbardanud Isobeli abiga teigist välja ja ootas. Billy ei julgenud vaadata otsa Isobelile, ja kui see märkas tema kohmetust, püüdnud ta kõige meelramini oleks Deanele süstetud talijale vastu käed, kuid Isobel hoidis nad kinni.

„Sul oleks parem lehada teigis ning pu-hata,“ ütles Billy. „Mul pole olnud iegi niipalju aega, et oleksin saanud vaadata su haava.“

„Lugu pole nii hull. Kukkudes mhest alla, sattusin ma peadpidi kulljule sinu kaotasin lähikeseks ajaks meelemärguse.“

Isobeli silmad olid kiindunud Billysse, kes võis pesa-aegu tunda tema küsi-vat pilku. Mac Veigh võttis korjatud puid saanilt ja viskas talle. Ta oleks soovunud, et Scottie ning Isobel oleksid jäänud kauemaks teki. — Tema nagu hõõgas ja veri kees, kui ta silmas ahalaid Deane'i kül-tel.

Läbi suitsu nägi ta, kui-das Isobel läks veel oma mehe ümber kinni hoidis ja oma õrnade kätega toms ahalate kallal niples. Akki oli ta püsti ja ruttas nende juure. Seekord ei kartnud ta vaadata Isobeli näkku. Rõõmas ärevuses süstas ta oma käed, nagu tahaks

kaelustada neid mõlemaid, ja silmad sära-sid õnnest, kui ta ütles: „Nüüd teate teie mõlemad, mispärast ma seda tegin! Sina kuulsid kõik minu sõnad, Deane, kui leba-sid kaista, — ja need olid mõeldud ausasti. Tema,“ ta ootas Isobelile — „ilmas sulle nagu ingel lumetuusis, ja nagu inglile ta-han ma mõelda talle kogu ööaja. Ma ei tea palju jumalast, ma mõtlen toda jumalat, keda need seal all kumbardavad ja kelle nimel tapetakse neid, kes tapnud teisi. Aga sin ülal jüüses üksilduses on ka midagi, mis õpetab inimest olema see ning avalik; see on mõte mingile ilusale, puhtale. Iso-bel on minine õis, mille kinkida talle, nagu too minine õis, mille kinkida talle. Ma ei häbene, Deane, tunnistanes sulle seda kõik, sest sa kuulsid kord juba minu õelust ning tead, et ma ei valeta. Olen õnnelik, et sain

Õrnade kätega niples Isobel mehe ahalate kallal.

116A

kord kriipsekeri. Mis kaasa oleks talle sellest nädalast? Siis on ta juba ammu surmud. Arstirohud ja kirjad jäävad hiljaks, umbes nelja või viie päeva võrra. Viimaseid kuusetükkinest kriipnast tõmbas ta sirge joone ja kirjutas alla väriseva käega: „Armas Hilly, ma surm, et täna on mu viimane päev.“

Ukse juurest vaarus ta akna alla. Ehtecoonilised tegi hulluks. See elutu mahajäetud maailm, mis ulatus sajandeid mille kangemale, kui võis näha silm, armast värgi. Põhjas ja idas polnud muud kui määratuse mägedesse kuhjunud jää. Esimesed neist olid valged, kuna tagapool asuvad muustestid järjesti tumedamaiks ja viimased peenestid peaaegu täna mustad. Ta kuulis lakkamatut kõminat, mida tekitasid jäälalused põhjajäälid tulevaid merevooluid, mis murdnud andile tee lõuna poole. Vahetaval rakkasus mõni jäämägi, mis purustas loodusjoudude sunnil. Juba tervelt viis kuud oli ta kuulnud seda kõminat, viis pika kuud polnud ta kuulnud ühegi teise inimeselt häält, kui Mac Veigh' ning oma sõna. Vahetaval oli tunginud kõrva vaid mõne esikme vadin. Ainult ühel korral nelja kuu jooksul oli ta näinud päikeset, sel hommikul, mil Hilly siirdus lõunasse. Sellest üksikusest oli ta läinud poolhullumeelseks. Pallud enne teda olid hukkunud loomadele. Viis puurimist onid lähedal märkideid kadunud haudu. Kuninglikus põhjaläike ratsapolitsaas värgiti kangelaestest, ja varsti kõneldakse seal ka temast. Mac Veigh jutustas temast tema plakkasale truuile piigakesele lõunas, ja see mõtles temale alasti kui oma kangelaestle ning näeb viimasilma ees ükildast hauda Fuller-tonis.

Äga mõtte tsalgi et tuleks ta elia; mõtte ealeski ei panaks ta sinuski lillie tema haudele, nagu ta tegi teda alasti oma ema viimase puhkepaigaga. Kunaegi ei kuulaks ta kogu tött; talle kõneldakse vaid üksikuid asju. Pelletier ärkates igatsemat kuulda veel kord oma armastatu käest, siltsida tema keht ja vaadata enne surma tema armastasse pruunide silmadesse. Augustus tahts nad abelluda, niipea kui Pelletier' teostusnagu; kuninglikus rassapolitsaas lõppend. Tüdruk otaks teda, ent juulis või augustis kuulaks ta ikki, et tema peigmees surmud.

Nuukendax astus Pelletier akna all väikesse viiletas lanna taha, mille ta niht. tanud oma haigevoodi ette, ja viat juba tuhanded korda tõstis ta jaisu kottunud ülevõtte palavikus tuhmunud silmi ette. See pilt kujutas noort tütarlast pruunide juustega ja pruunide silmadega, millest ta võis lugeda, kui väga see teda armastax. Loendamatu korda pööras ta pidi teist külge ning luges sõna:

„Armas pois, tõele sellele, et olen alasti sinu juures, et mõllen sinule ning

palvetan sinu eest. Ma tean, armasim, et teed vaid seda, mida sa teeksid, siis kui viaksid olla juures.“

„Armuline jumal!“ astus Pelletier, „ära lasi mind surra, ma ei tohli Ma pean elama — ma pean nägema teda jälle!“

Väsimata vajuks ta tagasi asemel. Palavik pööras peadi; ta kaotas peaaegu meelemärgise. Ta rääkis oma piigaga — või arvas vähemalt seda tegevast — aga kõik, mis ta sai välja suust, oli vaid mingi arusaamatu vadin, nõnda et teegi Katar, vana ühesilmaline esikmekoer, tõstis tähelepanu ning nurustas umbusklikult ähku. Nii mitugi korda oli Katar kuulnud Pelletier' segasid sõnu. Seejärel oli ta sellega harjunud, astas koostöö käppade vahel ja magas edasi.

Moodus hulgaie aega, kui peni tähtsustas pea. Pelletier oli jaanud rahulik. Koer nurksis, jooksis ukse juurde, kinnus taha ja lakkas vutatsit halge käit. Silis jooksis ta tagasi asemel, tõstis nina kõrgele ähku ning laosis tulla kuuldale tolle kaehilku venitatud ulana, millega indianslaste koerad leinavad oma surnud isandaid. Sellest arvas Pelletier. Ta ajas enese istuile ning tundis, et palavik ja piinad veel korralik vahenenud.

„Katar, Katar!“ hüüdis ta nõrgasti. „Veel pole nii kauget.“

Katar jooksis läine enne avaneva akna juurde ja pani oma esikäpad aknalauale.

Pelletier lausus värisdes: „Jälle hundid või mõni rebane.“ Ta oli harjunud, nagu kõik inimesed sin kauge põhjas, kõnelema valjusti isendaga. Oma hääl on tähts kuudevõrra ainsus inimese häälitus, ainsus toon surmavas vaikuses.

Lääne suunas levis elutu jääkõrve piiratud ning tühjad, ilma vähemagi pöösata või kalljota, ainult võlviks ühtajane taevast. Kõik see tahtas talle alati meelde loore kolestat maali: „Inferno“. Madalast rippuvad tihedad pilved, mõned purpurarased, mõned tumesinised nagu graanit, just kui tahakid need jääkõrve kühkava laevitina mas peale. Ja selle mas ning pilvetäeva vahel ägas väike rõhutat maailm, mis Mac Veigh nimetas kord „Jumala hullumaaaks“.

Sellel pimedusel ei saanud ühesilmaline Katar ega hange Pelletier näha kuigi kaugest, aga nad märkasid pea mingi kogu kärgooni, mis lähenes aeglaselt omale. Alul pidas Pelletier selle rebaseks. Silis hundiks või põiraks. Katar kinnus, tema karevad tõund sejal püüas, ja Pelletier kinnitas suure pöngutusega kärgooni, surudes näo küünadele aknaruududele. Äkki karjatas ta valjusti.

See oli keegi mees, kes tuli aeglaselt hätti poole. Ta kais keirus, vaarus vahete vahel ja astus seis paar kümneat sammud. Väevaga vedas Pelletier enese ukse juurde, lakkas rivi tagasi ja avas

